

ODLUKA
VISOKOG PREDSTAVNIKA

Koristeći se ovlaštenjima koja su mi data članom V Aneksa 10 (Sporazum o civilnoj implementaciji Mirovnog ugovora) Općeg okvirnog sporazuma za mir u Bosni i Hercegovini, prema kojem je visoki predstavnik konačni autoritet u zemlji u pogledu tumačenja pomenutog Sporazuma o civilnoj implementaciji Mirovnog ugovora; i posebno uzevši u obzir članak II. 1. (d) gore navedenog Sporazuma, prema kojem visoki predstavnik "pruža pomoć, kada to ocijeni neophodnim, u iznalaženju rješenja za sve probleme koji se pojave u vezi sa civilnom implementacijom";

Pozivajući se na stav XI. 2. Zaključaka Konferencije za implementaciju mira održane u Bonu 9. i 10. decembra 1997. godine, u kojem je Vijeće za implementaciju mira pozdravilo namjeru visokog predstavnika da iskoristi svoj konačni autoritet u zemlji u pogledu tumačenja Sporazuma o civilnoj implementaciji Mirovnog ugovora kako bi pomogao u iznalaženju rješenja za probleme, kako je prethodno rečeno, "donošenjem obavezujućih odluka, kada to bude smatrao neophodnim", u vezi sa određenim pitanjima, uključujući (u skladu sa tačkom (c) ovog stava) i "mjere u svrhu osiguranja implementacije Mirovnog sporazuma na čitavoj teritoriji Bosne i Hercegovine i njenih entiteta";

Pozivajući se dalje na tačku 12.1. Deklaracije Vijeća za provođenje mira, koje se sastalo u Madridu, 15. i 16. decembra 1998. godine, u kojoj se jasno kaže da Vijeće smatra da uspostavljanje vladavine prava, u koju svi građani imaju povjerenje, predstavlja preduvjet za dugotrajni mir i samoodrživu ekonomiju koja je u stanju da privuče i zadrži strane i domaće ulagače;

Imajući u vidu učinjene napore na ostvarivanju osnažene strategije za reformu pravosuđa kako bi se ojačala vladavina prava u Bosni i Hercegovini i njenim entitetima u 2002/03, što je odobrio Upravni odbor Vijeća za implementaciju mira 28. februara 2002. godine;

Prisjećajući se Rezolucije Savjeta bezbjednosti Ujedinjenih naroda br. 1503 (2003) i izjavu predsjednika Savjeta bezbjednosti (S/PRST/2002/21), od 23. jula 2002. godine kojom se daje podrška strategiji Međunarodnog suda za bivšu Jugoslaviju ("MKSJ") na osnovu koje će istrage biti završene do kraja 2004. godine, sve radnje u prvostepenom postupku do kraja 2008. godine, a kompletan rad Suda u 2010. godini (S/2002/678), s tim da će se Sud u svom radu koncentrirati na krivično gonjenje i suđenje najvišim vođama koje se sumnjiči da su najodgovorniji za zločine u okviru nadležnosti MKSJ-a, dok će suđenja onim koji su manje odgovorni biti ustupljena odgovarajućim nadležnim domaćim sudovima uz jačanje sposobnosti tih sudova da obavljaju taj posao;

Konstatirajući da je Savjet bezbjednosti izjavio da se prethodno pomenutom Strategijom okončanja rada MKSJ-a ni na jedan način ne ometa obaveza zemalja da provode istrage koje se odnose na optužene osobe kojima se neće suditi na MKSJ-u i da preduzimaju odgovarajuće radnje u vezi s podizanjem optužnica i krivičnim gonjenjem, imajući istovremeno na umu da MKSJ ima primat nad domaćim sudovima;

Imajući u vidu da je jačanje domaćih pravosudnih sistema od ključne važnosti za funkcioniranje pravne države općenito, a pogotovo za provedbu strategije okončanja rada MKSJ-a;

Imajući u vidu također da je u svom kominikeu donesenom nakon sastanka u Sarajevu 26. septembra 2003. godine, Upravni odbor Vijeća za implementaciju mira uzeo u obzir Rezoluciju Savjeta bezbjednosti Ujedinjenih naroda br. 1503, kojom se između ostalog, poziva međunarodna zajednica da podrži rad visokog predstavnika u uspostavljanju Vijeća za ratne zločine;

Konstatirajući napredak postignut u razvoju kapaciteta Posebnog odsjeka za ratne zločine Suda Bosne i Hercegovine i Posebnog odjela za ratne zločine Tužilaštva Bosne i Hercegovine;

Konstatirajući također da je razvoj tog kapaciteta ponekad onemogućen usljed neprepoznavanja pravnih specifičnosti vezanih za ustupanje predmeta od strane MKSJ-a;

Svjesni naročito da određene odredbe domaćeg zakonodavstva u primjeni na predmete koje MKSJ ustupa Bosni i Hercegovini mogu predstavljati smetnju za efikasno suđenje u domaćim sudovima;

Uz žaljenje što, međutim, organi vlasti u Bosni i Hercegovini nisu posvetili odgovarajuću pažnju promjenama u zakonodavstvu neophodnim kako bi se olakšalo krivično gonjenje i suđenje u predmetima koje ustupa MKSJ;

Posebno svjesni hitnosti da se ovakve odredbe izmijene i dopune;

Uzevši u obzir i razmotrivši sve navedeno, visoki predstavnik donosi sljedeću

ODLUKU

KOJOM SE DONOSI ZAKON O IZMJENI I DOPUNI ZAKONA O USTUPANJU PREDMETA OD STRANE MEĐUNARODNOG KRIVIČNOG SUDA ZA BIVŠU JUGOSLAVIJU TUŽILAŠTVU BOSNE I HERCEGOVINE I KORIŠTENJU DOKAZA PRIBAVLJENIH OD MEĐUNARODNOG KRIVIČNOG SUDA ZA BIVŠU JUGOSLAVIJU U POSTUPCIMA PRED SUDOVIMA U BOSNI I HERCEGOVINI

("Službeni glasnik Bosne i Hercegovine", br. 61/04)

Zakon koji slijedi kao sastavni dio ove Odluke stupa na snagu kao što je utvrđeno u članu 3, na privremenoj osnovi, sve dok ga Parlamentarna skupština Bosne i Hercegovine ne usvoji u istom obliku, bez izmjena i dopuna i bez dodatnih uvjeta.

Ova Odluka stupa na snagu odmah.

Ova Odluka se odmah objavljuje u "Službenom glasniku Bosne i Hercegovine".

Broj 16/06
16. juna 2006. godine
Sarajevo

Visoki predstavnik
dr. **Christian Schwarz-Schilling**, s. r.

ZAKON O IZMJENI I DOPUNI ZAKONA O USTUPANJU PREDMETA OD STRANE MEĐUNARODNOG KRIVIČNOG SUDA ZA BIVŠU JUGOSLAVIJU TUŽILAŠTVU BOSNE I HERCEGOVINE I KORIŠTENJU DOKAZA PRIBAVLJENIH OD MEĐUNARODNOG KRIVIČNOG SUDA ZA BIVŠU JUGOSLAVIJU U POSTUPCIMA PRED SUDOVIMA U BOSNI I HERCEGOVINI

Član 1. (Izmjena i dopuna člana 2.)

(1) U članu 2. (*Ustupanje predmeta od strane MKSJ*) Zakona o ustupanju predmeta od strane Međunarodnog krivičnog suda za bivšu Jugoslaviju Tužilaštva Bosne i Hercegovine i korištenju dokaza pribavljenih od

Međunarodnog krivičnog suda za bivšu Jugoslaviju u postupcima pred sudovima u Bosni i Hercegovini ("Službeni glasnik Bosne i Hercegovine", br. 61/04: u daljnjem tekstu; Zakon), iza stava (4) dodaje se novi stav (5) koji glasi:

"(5) Izuzetno od odredaba stava 4. ovog člana i odredbe člana 139. stav 4. Zakona o krivičnom postupku Bosne i Hercegovine, Sud donosi rješenje o pritvoru ili puštanju na slobodu ustupljene osobe, što je prije moguće, ali najkasnije u roku od 48 sati od vremena kada je tužilac postavio zahtjev za određivanje pritvora."

(2) Dosadašnji stavovi (5) i (6) člana 2. Zakona postaju stavovi (6) i (7).

Član 2.
(Stupanje na snagu ovog Zakona)

Ovaj Zakon stupa na snagu narednog dana od dana objavljivanja u "Službenom glasniku Bosne i Hercegovine."